

JÓ HÍR

V. évfolyam, 3. szám
2008. március 26., szerda
Ára: 174 Ft

A PÉCSI EGYHÁZMEGYE LAPJA

Mária Magdolna elsietett. Hírül vitte a tanítványoknak:
„Láttam az Urat.” (Jn 20,11–18)

TARTALOM:

Gesztesy András	
Urunk születésének hírüladása	3
Visszatekintő	4
Haider Márta	
A Biblia éve	5
Bognár Attila	
Istenünk irgalmas szeretete	6
Kajtár Edvárd	
Feltámasztottad halottaidat?	7
Kovács József	
Passió	7
Riportok	8-12
Fazekas Orsolya	
Mindent csak őszintén	13-14
Johanna-Andrea nővér OCD	
Kik lennének a sebeink nélkül?	15-16
Dr. Schmidt Pál	
Külön vagy együtt?	16-17
Takács Gábor	
Mondtál igent vagy nemet...	17-18
Közlemények	19

Urunk születésének hírüladása

Gyümölcsoltó Boldogasszony

Gesztesy András

Március 25-én, pontosan kilenc hónappal karácsony előtt ünnepli az egyház Jézus Krisztus fogadását. De nem ritkán előfordul, hogy ez a dátum nagyhétre esik, vagy húsvét hetére, mint idén is, így ez az ünnep átkerül február 2-ára, vagy helyesebben 2000 óta, II. János-Pál pápa rendelkezése szerint, Az isteni irgalmasság vasárnapja utáni hétfőre.)

Ez az ünnep a hatodik század közepén a keleti egyházban, Konstantinápolyban alakult ki, és a hetedik században nyugaton is elterjedt. A nagyböjt és a húsvét miatt azonban nem bontakozhatott ki igazán, pedig teológiai szempontból, ez az Ige megtestesülése és nem a karácsony, ekkor dőlt el megváltásunk, ekkor fogant meg Jézus Krisztus, (hírüladás és annál végtelenül több), ekkor egyesült az isteni és az emberi végérvényesen és szétválaszthatatlanul, ekkor vállalta el az Isten maradéktalanul a bűnös embert, ekkor kapcsolódott Isten személyesen és véglegesen a világhoz és a történelemhez üdvözítő szándékkal. A fogadás pillanatában végbe ment a megváltás. Ehhez képest Jézus születése, nyilvános működése, igehirdetése, gyógyításai, kínszenvedése és kereszthalála, valamint föltámasztása „csak” következmény, „részletkérdés”.

Az ószövetségi olvasmányban (Iz 7,10-14) a próféta a hitetlen királynak, kapálózása ellenére is, a remény jelét kínálja fel a fenyegető veszedelem közepette. *”Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Emmánulnek nevezi el, ami annyit jelent: Velünk az Isten.”* Csak az Ige megtestesülésekor van velünk, köztünk igazán az Isten. Addig csak szól, üzen, közeledik. Isten e Messiást, az emberek hitetlensége ellenére küldi el, születése csodálatos lesz és benne egészen velünk az Isten.

A szentlecke (Zsid 10,4-10) úgy állítja Krisztust elé, mint aki egészen teljesíti Isten eredeti, megmásíthatatlan (*”a könyvtékercsben megírt”*) akaratát. A Krisztus által hozott megváltás túlszárnyalta az ószövetségi kegyelmi rendet, a jó szándékú, de mindig tökéletlen és gyarló, engesztelő és égőáldozatok világát. Krisztus mindenben, teljes engedelmességgel tette meg Isten akaratát egészen a kereszthalálig.

Az evangéliumban (Lk 1,26-38) hírüladás és fogadás. A megfogantat Jézusnak fogják nevezni, ő a Magasságbeli Fia, Isten Fia, akinek uralma örökké tart és mindez a fogadás közvetlenül Isten műve, *„A Szentlélek száll le rád, és a Magasságbeli ereje borít be árnyékával.”* Istennél, semmi sem lehetetlen. És erre hangzik el az áldott gyümölcsű részéről, az ószövetség részéről, a mi részünkről, (az én részemről is !!!??), az emberiség részéről, a történelem és az egész világ részéről a szelíd, alázatos és egyértelmű igenlő válasz: *„...történjék velem szavaid szerint!”*. És azóta velünk az Isten egészen, személyesen, mindent átélő és megtartó szeretetével. De akkor mit számít bármi más! Veszedelem, betegség, halál, szenvedés, politikai zavarok, szegénység... Ha Isten velünk, ki ellenünk!?! •

Tüke-díjat kapott dr. Barri Istvánné

Előző lapszámunkban Kele Pál apátplébánosról az egyik idei Tüke-díjasról írtunk. Most a szintén Tüke-díjban részesült Barri Istvánnéről olvashatnak.

dr. Barri Istvánné Simrák Ilona még az Erzsébet Tudományegyetemen végzett Pécsen, majd a Leőwey Gimnáziumban tanított magyar-latin-orsz szakos tanárként. Ilona néni idén július 8-án lesz 100 esztendő.

A kuratóriumi laudációt tolmácsolva dr. Bözsöny Ferenc, a Magyar Rádió nyugalmazott főbemondója elmondta, az 1908-ban született dr. Barri Istvánné tanítványainak száma több százra becsülhető, hiszen a magyar-latin végzettséggel rendelkező tanárnő előbb az ipari leányiskolában, majd 1952-től a Leőwey Klára Gimnáziumban tanított magyar és orosz nyelvet is. Sőt, még nyolcvanestendősen is a pécsi egyetemen oktatott. Hozzátette, neve a tanítványok előtt varázsszó volt, ha kimondták, az a tudást, a toleranciát és mások megértését is jelentette.

A díjátadón a tanárnő úgy fogalmazott, pedagógusként szeptemberben mindig azzal a feladattal találta szembe magát, hogy a tanítványok, a szülővesszők közül kiből lehet majd tőkét/tükét nevelni – s mindent elkövetett, hogy ez mindenkiből sikerüljön. Mint mondta, köszönettel tartozik diákjainak azért, hogy megértették mit szeretne.

A díjátadón a tanárnő úgy fogalmazott, pedagógusként szeptemberben mindig azzal a feladattal találta szembe magát, hogy a tanítványok, a szülővesszők közül kiből lehet majd tőkét/tükét nevelni – s mindent elkövetett, hogy ez mindenkiből sikerüljön. Mint mondta, köszönettel tartozik diákjainak azért, hogy megértették mit szeretne.

Zarándoktalálkozó

Március 1-jén, immár hatodik alkalommal zarándoktalálkozó volt Pécsen. Mindazokat várták, akik a Pécsi Egyházmegye Rendezvényszervező és Programirodája által szervezett utak valamelyiként részt vettek. A program hálaadó szentmisével kezdődött a Székesegyházban, melyet Mayer Mihály megyés püspök celebrált és azok az atyák koncelebráltak, akik a zarándokutak lelki vezetői voltak. Ezt követően a Dómmúzeumban hirdették ki a fotó- és élménybeszámoló pályázat eredményét, valamint kiállítás nyílt a beküldött fényképekből. A Pécsi Egyházmegyei Rendezvényszervező és Programiroda az idén első alkalommal írt ki fotó- és novellapályázatot a

zarándok utazóknak, melynek kettős célja volt.

Egyrészt az emlékezés, másrészt jövőre az utazási katalógusukat ezekkel a fotókkal szeretnék megjelentetni. A két főnyeremény egy hatnapos salzkammergut-i út két fő részére és egy négynapos adriai út, melyen szintén két fő vehet részt félpanziós ellátással.

A fotópályázat díjazottjai: Boda Miklós, Dorosits József, Hudák István és Haider Márta. *A novellapályázat díjazottjai:* Hudák István, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Pukli Mátyásné és Haider Márta. A találkozó alkalmat adott a 2008-ban induló zarándoklatok megismerésére is.

Lourdes-i kilenced

Ünnapélyes zárószentmisét tartottak a pécsi Pius templomban a Lourdes-i kilenced utolsó napján. Már hagyományosan az egyházmegye több településéről is érkeztek hívek, akik közösen imádkoztak a gyönyörűen felújított Lourdes-i barlang előtt, kérve a Szűzanya közbenjárását.

A Biblia éve

Haider Márta

A katolikus, evangélikus és református egyház 2008-ra meghirdette a Biblia évét.

Püspök Atyának mit jelent a Biblia éve?

Az idei év római püspöki szinódusa a Bibliával foglalkozik. A vallások többsége szent könyveire hivatkozik, amelyet a legtöbb esetben a vallásalapító írt, aki a maga emberi megközelítésében tárta fel az Istennel való kapcsolatát. Vallási átélésük az ember oldaláról közelíti Istent. Ezért sok ember számára a hit nem kihívást jelent, hanem kiemelt emberi utat. A vallástörténetesek, akik legtöbb esetben a különböző vallások emberi oldalát nézik, és hasonlítják össze a könyveket, relativizálva állítják egymás mellé azokat. A zsidó-keresztény hagyomány e felfogásban eltér ettől a megközelítéstől.

Az ó- és újszövetségi Szentírást nem vallásalapítók írták. Az Ószövetség és az Újszövetség 72 könyvét isteni sugalmazásnak tekintjük, ami nem azt jelenti, hogy a különböző szerzők saját emberi megközelítése, stílusa és történelmi helyzete és felfogása ne érvényesülhetne, és ne nyomná rá bélyegét könyveikre. Ezért lehet e könyveket más művekkel is összehasonlítani, de sohasem sem szabad azonosítani azokkal. Az ószövetségi Szentírásban maga Isten szólítja meg Ábrahámot, aki ennek hatására Isten iránti teljes bizalommal, a saját, emberi felfogásával ellentétesen cselekszik. Ettől még meghatározott helyen, társadalmi miliőben él Ábrahám. Ez az isteni kezdeményezés, gondoskodás a sínai-szövetségben, a 10 parancsolat által egészen konkrétá válik. Isten szeretetének legkiemelkedőbb jele, hogy Jézus Krisztusban, a második isteni személy emberré lett. Jézus Krisztus saját személyében megmutatta, milyen az Isten.

A Biblia éve azért fontos számunkra, mert a mai emberek jó része már nem az Istentől jövő üzenetre koncentrál, hanem csak saját felmérései, felfogása alapján akarja élni, látni az életét. Olyan zárt világban él, amelynek becsukódott a természetfölötti ajtaja. A Biblia évében e becsukott ajtót kívánjuk megint megnyitni, hogy fentről jövő

megfog az a szentírási hely, amelyben arról hallunk, mi az, ami legyőzi a világot. A mi hitünk. Aki szívében hiszi, hogy Jézus az Isten Fia és szájjal megvallja, az üdvözülni, az az célba ér. A mai idők nagy viaskodásai, lobbierdekei, egymásnak feszülései között, ez az üzenet segít abban, hogy mindezekben merjünk felülemelkedni.

üzenet újra tudatosítsa bennünk: Isten nem hagyott el minket, szeretete továbbra is sugárzik az emberek felé. Istenre gondolva nem kell szorongnunk és félnünk, hiszen Ő a szeretet.

Püspök Atyának személyes életében mit jelent a könyvek könyve?

Minél korábban találkozunk a helyes értékekkel, azok annál mélyebben vésődnek a lelkünkbe. A Bibliával már iskolás korom előtt találkoztam, amikor egy képekkel illusztrált Biblia került otthon a kezembe. Élveztem azt, hogy nem meseként kaptam magyarázatot az élet kérdéseire, hanem a valódi történések, még ha csak nagyon felszínesen is, de megérintettek. Aztán később a bibliai tanulmányaim megnyitották számomra a személyes Isten élő üzenetét. A Biblia nem holt könyv, hanem üzenetet hordoz.

Melyik Püspök Atyának a legkedvesebb bibliai könyve vagy szentírási részlete?

Ahogy az ember fölött az évek suhantak, a „leg” szócskát és a „legkedvesebb” kifejezést más-más könyvhöz raktam. Teológus koromban nagyon tetszett Szt. Jakab apostol levele, mert a hit gyümölcseiről, a tettben megmutatózó életről beszél. Most nagyon

Püspök Atya miért ajánlaná a könyvet mindenkinek?

Megemlíthetném, hogy ha lefordítanak a világ legtöbb nyelvére egy könyvet, akkor e könyv nemcsak egy divatnak a kiszolgálója, nemcsak egyes emberek érdekeit védi, hanem valódi értéket hordoz, ezt az élő értéket nem a horizontális világ adja, hanem a vertikális üzenet, amely gyümölcsében a horizontális világot is bennfoglalja. Így válik az Istenszeretet a felebaráti szeretet rúgójává. A mai ember számára ezt így is mondhatnám, az emberi szolidaritás héját ez az üzenet fogja vastagítani. •

BOLDOG, AKI OLVASSA
BIBLIA ÉVE – 2008

www.bibliaeve2008.hu

**Erre hívnak a katolikusok,
a reformátusok és az evangélikusok**

Istenünk irgalmas szeretete

Bognár Attila

Az ószövetségi nép számára az irgalom sokkal többet jelentett mint könyörület, részvét, vagy a Teremtő részéről történő szánalom. Az a tapasztalat, hogy az Úr irgalmas, összekapcsolódik egy másik fogalommal is, amit hűségnek nevezünk. A héber kifejezés etimológiáját bogarászva arra a felfedezésre juthatunk, hogy a másik emberhez való ösztönös ragaszkodáson túl, amely megnyilvánul a bajban, a szerencsétlenségben, egy akarati cselekedet is. Minden irgalom mintája maga az Isten, aki azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. (Lk 19,10) Az ember őt követi a cselekedet mintákban.

II. János Pál pápa, amikor az Isteni irgalmasságról szól a *Dives et misericordia (Irgalomban gazdag, 1980)* enciklikájában, akkor érdemes felidézni, amit a megjelenésekor mondott: „Az Egyháznak és a világnak szüksége van az irgalomra, melyben testet ölt az a szeretet, mely erősebb a bűnnél és mindenfajta rossznál, mely az embert földi élete folyamán behálózza.” Nagy örömmel fogadta az Egyház, amikor szeretett szentatyánk 2000. április 30-án szentté avatta Fausztina nővért, az Isteni irgalmasság nagy apostolát és a húsvét utáni második vasárnapot az Isteni irgalom vasárnapjának ünnepévé tette. A gondviselő Isten szerető jele, hogy II. János Pál pápa, az Isteni irgalmasság vasárnapja vigíliáján tért meg az Atyai házba, immáron három éve, hogy égi védelmezője legyen népé-

nek. Azt is mondhatnánk, minden felengzősség nélkül, hogy Ő maga az isteni irgalom jelvé tudott válni a világban. Több mint huszonhat éves pápasága alatt, mint a világ plébánosa rendíthetetlen hittel, szelíd bátorsággal és végtelen szeretettel mutatta fel nekünk, éhező földi angyaloknak a nélkülözhetetlen lelki eledelt, az örök élet szent reményét. Az aggodásokkal, konfliktusokkal, betegségekkel, háborúkkal és szörnyűségekkel terhelt világunkban félre nem ismerhető, sajátos hangon hirdette, hogy Krisztus elveszi félelmeinket.

A köznyelvben a szimpátia kifejezést többnyire kedves dolgokra, személyekre alkalmazzuk. Maga a görög kifejezés, együtt szenvedést jelent. Valami olyat, amiről Szent Pál apostol lelkendezve szól, amikor azt mondja „örüljetek az örvendezőkkel és sírjatok a sírókkal”. (Róm 12, 15) Azt is jelenti, azonosulok vele. Egész lényével, mely szüntelen gyógyulásra szorul. Az isteni irgalom nem érzelmi gesztus, miképp az emberi irgalmasság sem lehet az, hiszen nem választható el az igazságosságtól.

Illő felidézni az irgalmasság lelki és testi cselekedeteit. Maga a felsorolás által tovább gondolásra készítet, de álljon itt az egyházi hagyomány szerinti lista: Az irgalmasság lelki cselekedetei: a bűnösöket meginteni, a tudatlanságokat tanítani, a kételkedőknek jó tanácsot adni, a szomorúakat vigasztalni, a bántalmakat békével tűrni, az ellenünk vétkezőknek megbocsátani,

az élőkért és holtakért imádkozni. Az irgalmasság testi cselekedetei: Az éhezőknek ételt adni, a szegényeknek ruházni, az utasoknak szállást adni, a betegeknek és a börtönben levőket látogatni, a halottakat eltemetni.

Nagybőjt elmúltával a húsvéti időben épp a feltámadt Krisztus erejéből éljük meg az irgalmas szeretetet. Ha küldetésünk az Ige hallgatására, megszívülésére, Krisztus megváltói művének elbeszélésére szorítkozna csupán, akkor a szavak erejében bízhatnánk, de hívő lélekkel hisszük, hogy a cselekedetek is beszédesek, akár Krisztus vi-szi végbe, akár az Egyház közösségében történik a szentségek kegyelme által.

Istenünk irgalmas szeretete, meglátogat minket, mint „magasságból felkelő” (Lk 1,78), mert vonakodás nélkül „felkelti napját jókra és gonoszokra” (Mt 5,45) egyaránt. Az isteni irgalom nagyvonalúságának tanúi vagyunk saját gyarló embervoltunkban, mikor „felragyog nekünk az életünk - Krisztus”. (vö. Ef 5,14) Milyen egyszerűen kérhetjük ezt a végtelen nagylelkű irgalmas szeretetet, amikor ismételtetjük: Jézusom, bízzom benned! Ez az imádság tört elő szívemből, mikor a bátaszéki Passió főpróbáját láttam. Jézusom, mennyien bíznak Benned, mennyien remélnek Benned, mennyien szeretnek Téged: gyermekek és fiatalok, apák és anyák, nagyszülők, özvegyek, betegek és magukra hagyottak. Nagy családjunk igazi erőssége a Beléd vetett bizalom. •

Jézussal az úton. Ezzel a címmel jelent meg a Kairosz Kiadó Miért hiszek sorozatának kötete, melyben Haider Márta beszélget Mayer Mihály pécsi megyéspüspökkel. A személyes hangvételű beszélgetésekkel, visszatekintéssel induló könyv bepillantást ad Püspök úr átélt pillanataiba, a papi szolgálatba, de választ kaphatunk a világ kihívásaira, korunk nagy kérdéseire is. A kötet bemutatója május 16-án 17.00 órakor lesz a pécsi Dómmúzeumban.

A könyv megvásárolható Pécsett, a Káptalan u. 6. szám alatt.

Feltámasztottad halottaidat?

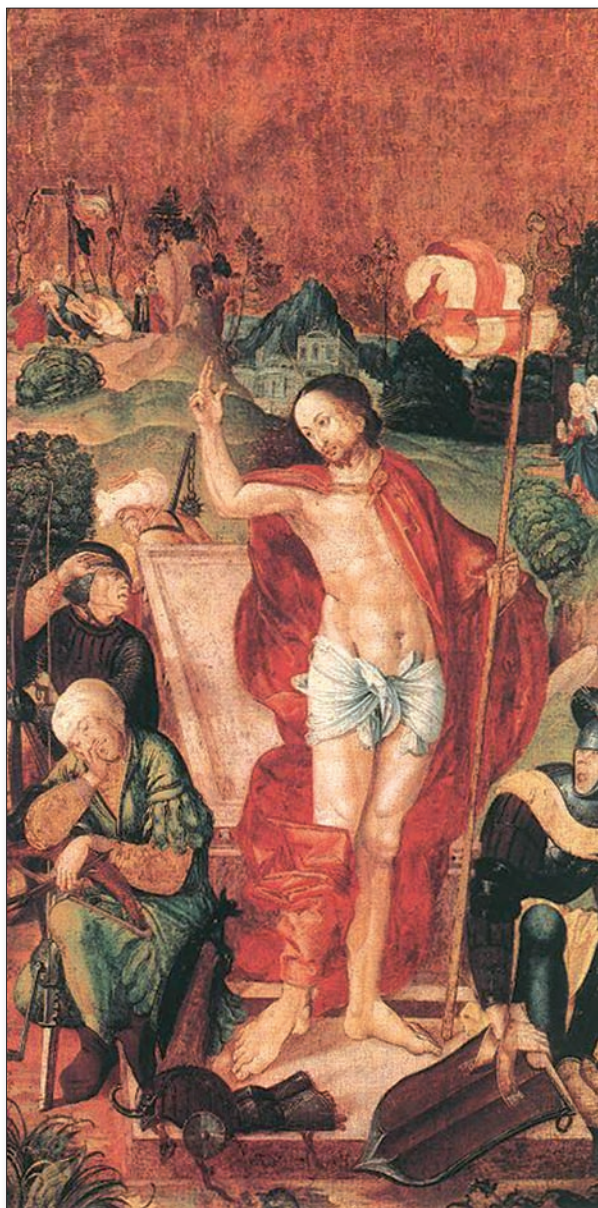
Kajtár Edvárd

Nagy Szent Leó pápa (+461) az egyik húsvét előtt levelet írt az akkor már Konstantinápolyból uralkodó „római” császárnak, mondván, ha Krisztus halálával és feltámasztásával minden kötelékből és rabságból felszabadította az embert, akkor az ember is oldozza fel haragosait, gyűlöltjeit a még jogosnak is vélt kötelé-

keiből, vagyis a császár hirdessen amnesztiát a börtönben sýnlődőknek.

Megünnepeltük az idén is az „Átvonulás” ünnepét (a húsvét héber neve a pászka szó szerint ezt jelenti), az örök életre való felszabadulás öröme eltöltött minket... No, és a mi rabjaink is felszabadultak a nyomunkban? Előítéleteink rabjai, haragunk, nehezteléseink rabjai, a sok szitok, átok és megvetés elemi tömege alatt görnyedő politikusaink?

Az elégedetlenségünk, a hiúságunk áldozatai? Akiknél különbnek tartom magam *(mitől is lennék különb, hiszen „Isten felkelti napját jókra és rosszakra egyaránt” – vö. Mt 5, 45)*, akiktől elvárom, hogy szolgáljanak engem, akik felé még egy részvételt telt pillantás sem jut belőlem? Tapintatlanságunk, közönyünk, felületességünk temetővé teszik szívünket. Bocsáss meg, és kérj magad is megbocsátást! *„Mi tehát Krisztus követségében járunk, s maga Isten buzdít általunk. Krisztusért kérünk tehát benneteket, engesztelődjete ki Istennel! Ő azt, aki nem ismert bünt, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk általa.” (2 Kor 5, 20-21).* Vidd el szíved halottainak a Jó Hírt! •

Passió

Megütnek!
És én hagyom.
Elesel,
mint ember a kínpadon.
Pedig írva vagyok.....!

Tusádat látva szenvedek,
halált hozó fellegek
visznek feléd...
Hol vagy most ó magas ég?

Megnyugszom, de felállok,
bűnbe roskadt égi láncok
Engedjete!
Ott van anyám! Mért én legyek?

Letenném, és letetetik.
Cirenéből szenvedtetik.
Emberi átok árva fája
testvéredet küldöd a halálba?!

Mocsok szennyét enyhíteni,
Kendővel a bűnt törteni?
Nem lehet!
Atyám, bocsássd el lelkemet!

Emberi dölyf hasogat,
kigáncsolja lábamat,
ájulás kerülget.
Ne most! Ez nem a végzet!

Feleszmélek!
Ne sírjatok földi lények!
Most én szenvedek!
Koronámon véres jelek.

Ruhátlanul árván hagytok,
Halálomon megosztotok,
Köntös sorsom sorsa vagytok,
Keresztfámra feloldoztok.

Beteljesedett!
Még érzem testemet,
sötétség uralma,
földi bajban...
A függöny elhasad!

Testemben figyelek,
anyám ölen pihenek,
de síromban újra éledek.
Ember! Az élő Úr van teveled!

Kovács József

Pincehely, 2008. február 28.

Szent Mór Iskolaközpont

Fazekas Orsolya

Telnek a hónapok, napok, az iskolások azt számolgatják, hogy év végéig még hány magyar óra, angol óra lesz. Tervezik a szüneti „teen-dőket”. Azonban a sűrű hétköznapok kemény kihívásokat, küzdelmeket tartogatnak, melyeket át kell élni, meg kell birkózni velük. Ezek a kihívások, megmérettetések viszont eredményeket is hoztak, melyekre büszke lehet mind az iskola, mind pedig a szülő, a testvér. A pécsi Szent Mór Iskolaközpont művészeti igazgatójával, Domonicsné Nagykéri Zsuzsannával beszélgettem az iskola, a tanulás és tanítás által beérett gyümölcsökről, teljesítményekről.

A diákok eleinte talán berzenkednek egy-egy megmérettetéstől, versenytől, hiszen koncentráltabban kell készülni, tanulni, gyakorolni, azonban a jó eredmény elérése után, örömmel pihennek meg. Milyen sikereket értek el a művészeti oktatás területén ebben a tanévben a Szent Mór Iskolaközpont diákjai?

Zeneművészeti ágban: Novemberben rendezték meg a III. Országos szaxofon versenyt, ahol Lárina Viktória, Aubrecht Dénes tanítványa III. helyezést ért el. Iskolánkból első alkalommal in-

dult hangszeres növendék országos versenyen, ezért különösen nagy öröm és büszkeség számunkra ez a dobogós helyezés.

November 28-án rendeztünk népdaléneklési bemutatót 117 (!) gyerek részvételével. Ez a nagy létszámú jelentkezés művészeti iskolánk elkötelezett, magas színvonalú működését reprezentálja. Külön köszönetet érdemel a szolfézs szakos kollegák áldozatos munkája. Név szerint: *Kopjár Anikó, Sándorné Kiss Gabriella, és Havasi Gábor.*

Decemberben részt vettünk a Pécsi Advent rendezvénysorozatának két helyszínén. A Jókai téren nagy sikerrel szerepelt iskolánk kiskórusa, a Székesegyházban pedig hangszeres szólistáink, zenekaraink és a nagykórus, valamint a vegyeskar.

A hirdi Római Katolikus Templomban vonószenekarunk egy jótékonyági hangversenyen szerepelt szintén az adventi időszakban.

2008 februárjában a 37. Schneider Lajos Regionális Népdaléneklési versenyen Wunderlich Anna 11/g osztályos tanulónk arany minősítést szerzett.

2008 március 7-én Bonyhádon rendezték meg a IV. Tolna Megyei Vonós Kamarazenei találkozót, ahol kiemelkedő sikerrel szerepelt iskolánk vo-

nószenekeara, valamint az utánpótlás „cini” zenekar Rácz Erika vezényletével.

Ugyan még nem történt meg, de úgy néz ki, hogy az április hónap a nagy megmérettetések ideje lesz.

Ekkor kerül megrendezésre Kaposváron harmadik alkalommal a Dél-Dunántúli Regonális Fafúvós Verseny, ahol 6 növendéket indítanak kollégáink. Reméljük itt is eredményesen képviselik iskolánkat.

Április 24-25-26-án Keszthelyen a Helikon Fesztiválon indulnak gyerekeink több kategóriában: szóló hangszer, kamarazene, kórus, népdaléneklés, és könnyűzene. 64 fő vesz részt a megmérettetésen.

Április 26-án lesz az Egyházi és Alapítványi Művészeti iskolák Baranya Megyei Fesztiválja, amely egyben verseny is lesz, itt 30 perces műsoridő áll rendelkezésünkre, hogy legügyesebb növendékeink bemutatkozhasanak.

Képzőművészeti ágban:

Szeptember hónapban osztották ki a Zánkai Országos Gyermek Képző-és Iparművészeti Pályázat díjait, ahol a következő tanítványaink részesültek díjazásban:

Flach Krisztina (8 éves, Fődíj)
Halmosi Nóra (7 éves, Korosztályi díj)
Steiner Lénárd (8 éves, Korosztályi díj)
Bóbis Alexandra (7 éves, Arany)
Weisz Dániel (7 éves, Arany)
Weiling Anna (7 éves, Arany)
Szvitán Barnabás (8 éves, Arany)
Novotny Virág (14 éves, Arany)
Madarász Boróka (14 éves, Arany)
Püspöki Péter (8 éves, Bronz)
Szűcs János (11 éves, Bronz)
Perczel Szabolcs (12 éves, Bronz)
 + Kollektív díj.

Október hónapban a Pécsi Egyházmegye 1000 éves jubileuma alkalmából meghirdetett kézműves pályázaton 1. helyezést ért el két tanítványunk: *Horváth Bernadett* és *Pupp Katalin*, valamint közösségi díjat a kézműves műhely tanulói.

A Vívó Szövetség által meghirdetett

Országos rajzpályázaton megosztott első díjat kapott *Hambuch Máté* 6. osztályos tanuló.

Szeretném felsorolni rajztanáraink nevét akik évről évre kimagasló szakmai tudásukkal segítik kibontakoztatni gyerekeink alkotó tehetségét, ezáltal is növelve iskolánk hírnevét:

Kovalovszki Éva, Platthyiné Jakab Gabriella, Velner Eszter

Ez egy igen gazdag felsorolás, ami mögött hosszas tanári és diákmunka bújjik meg. Ha jól figyeltem, akkor az itt elhangzott szakágak mindegyike megtalálható volt az elmúlt években is. Van-e új zenei vagy képzőművészeti tagozat, ami idén indult?

Új zenei és képzőművészeti szakágat nem indítottunk az idén, és az elkövetkezendő években nem is tervezük.

Ennek oka, hogy az idei tanévben minősítették a művészeti iskolákat. A minősítés azokra a tanszakokra érvényes, amelyekkel az idén működünk. További szakok beindítására a minősítési eljárást újra kell kezdeményezni, amelynek elég súlyos anyagi vonzata van. Úgy gondolom, hogy jelenleg is igen széles a paletta, amit lehetőségként fel tudunk kínálni a gyerekek számára.

Idén minden művészetoktatási intézmény megmérettetett, vizsgálatok során esett át országos szinten. Milyen eredményeket ért el a Szent Mór Iskolaközpont?

Büszkén mondhatom, hogy a Szent Mór Iskolaközpont közel maximális pontszámmal kiváló minősítést kapott mind a zeneművészeti, mind a képzőművészeti ágban. A bennünket ellenőrző szakemberek nagyon nagy elismeréssel nyilatkoztak az itt tanító kollegák munkájáról. Egy-egy tanszakkal kapcsolatban az a vélemény is elhangzott, hogy országos példaként lehet bemutatni.

Nagyszerű tanári koncerten vehettünk részt nemrégiben a Dómmúzeumban. Mi az elsődleges célja ennek a koncertnek? Mióta rendezik meg?

A tanári koncertek elsődleges célja, hogy a növendékeink hallják tanárikaikat zenélni, ezzel is személyes példát

nyújtva arra, hogy be is tudják mutatni azt, amiről az órákon beszélnek. Másrészt pedig mivel mindegyik zene-tanárunk aktívan muzsikál ez egy nagyon jó lehetőség arra, hogy hangszeres tudásukat ne céltalanul a négy fal között tartogassák, hanem megörvendeztesse- nek vele mindenkit, aki hangversenyeinket látogatja.

Ezekről a tanári koncertekről felvételek is készülnek, amelyeket CD formában sokszorosítva ajándékozni is szoktunk az iskolánkba látogató vendégeknek.

Tanári hangversenyeink a művészeti iskola megalakulását követő tanévtől, 1997-től évi rendszerességgel kerülnek megrendezésre mindig nagyon magas színvonalon.

A gazdag zenei életet mutatja az is, hogy a héten családi hangverseny is lesz. Ezen kik szerepelnek?

A családi hangverseny nagy népszerűségnek örvend iskolánkban. Különböző rokoni kapcsolatokból összeállt együttesek muzsikálnak együtt: testvérek, unokatestvérek, és szülők gyerekeikkel.

Az ember előtt mindig új célok lebegnek, amiért érdemes küzdeni. Milyen terveket fogalmaztak meg a jövőre nézve, ami a művészetoktatást érinti?

Oktatásunk színvonalát szeretnénk változatlanul kiváló szinten tartani.

Júniusban fafúvós nyári zenei tábort szervezünk első alkalommal, ahová szeretettel várunk minden olyan gyereket, aki szabadidejét kreatívan, közös zenéléssel, kirándulással, játékos zenetanulással szeretné eltölteni. A következő tanévtől vonós zenekari táborral szeretnénk bővíteni a kínálatot. Képzőseink jövőre szervezik harmadik alkalommal az országos Világörökségi rajzpályázatot, valamint részt kívánnak venni minden lehetséges vá-

rosi, országos és nemzetközi megmérettetésen, amelyeken az elmúlt évek alatt szám szerint és minőségében is olyan díjakat hoztak el, amelyre az iskolánkat minősítő szakember is „csak” annyit tudott mondani, hogy ez példa nélkül való, hihetetlen és felfoghatatlan.

Nemrégiben egy külföldi szereplésen vett részt az iskola nagykórusa. Merre jártak?

A Szerbia területén elhelyezkedő Zenta községben voltak, ahol két napos rendezvényen vettek részt a Délvidéki Magyarok Központi Ünnepein. A gyerekeket családoKNál szállásolták el. Élmeményekkel telítve, jó hangulatban tértek haza a diákok.

A további eredményes munkához kívánnak a tanároknak nagyon sok erőt, mellyel a rábízott diákok lelkét szebbé, nemesebbé, nyitottabbá tehetik. •

Az első lépések után

Fazekas Orsolya

Sokat, sokféleképpen hallottunk a Szent Mór Katolikus Iskolaközpontról az utóbbi hónapokban, de a különböző médiumok által készített helyzetleírások egyike sem tartalmazta az iskola jelen helyzetét, az elért eredményeket, sikereket. Kutas József igazgató úrnál jártam nemrégiben, és arra kértem, foglalja össze az eltelt hónapokat.

Legutóbb, mikor itt voltam szeptemberben, tervekről beszélgettünk. Szóba került, hogy milyen elképzelései vannak újonnan kinevezett igazgatóként, mit tartana meg az elmúlt évek gyakorlatából. Eltelt egy bő félév. Hogyan gondol vissza az elmúlt 6 hónapra? Mik fogalmazódtak meg Önben ez idő alatt?

Úgy gondolom, hogy az elmúlt félév kicsit sem volt könnyű vagy egyszerű, de nem is erre vártam. Úgy érzem, sikerült elfogadtatni magam a fenntartóval, a kollégákkal. Elhitték, hogy az iskola megújításáról, vezetéséről, és nem a bezárásáról gondolkodom.

Szeptember elején úgy indult az év, hogy törökországi és esseni vendégek voltak itt Pécs Európa kulturális fővárosa kapcsán. Sikeresen pályáztunk a városnál, így lehetőségünk nyílt egy több napos rendezvényt megszervezni, lebonyolítani. Ennek kapcsán vendégeink egy hetet töltöttek itt. A megnyitó október 23-án este volt. Püspök úr nyitotta meg. Úgy gondolom, olyan gondolatokat közölt rólunk a vendé-

gek részére, melyek üzenetet juttattak el a jelenlévőknek. A német diákok igazgatója azóta megkeresett, és áprilisban várják diákjainkat Essenbe.

Iskolánk különböző megmérettetésen esett át az elmúlt hónapokban, de mindegyiken sikeresen szerepeltünk. Az alapfokú művészetoktatási intézményünk akkreditálása is ősszel volt. Kiváló minősítést kaptunk. Maximálisan elismerte az akkreditációs bizottság a munkánkat. Elismerően beszélt az iskola létéről, működéséről, óráinkról. A következő ilyen megmérettetés, – ami szintén nem volt kis dolog – az állami normatíva felhasználására irányult. A vizsgálatot végző hölgy ugyancsak – várakozásaival ellentétben –, meglepéssel távozott.

Az adventi időszakban diákjaink őrizték a püspöki palota előtt felállított betlehemet. Óránként járták a város a főterét és dobolták ki az adventi eseményeket. Sokan jelezték vissza, hogy köszönik ezt. A diákok szeretettel és lelkesedéssel végezték ezt a szolgálatot, amit ezúton is köszönök nekik.

A tél folyamán tornaszobát sikerült kialakítani, ami alkalmassá vált a tornaórák megtartására.

Ezek történtek. Milyen tervekkel fordul a jövő felé?

Szeretnénk a bevált és jó dolgokat tovább folytatni. A hagyományokat életetni és ápolni. Emellett a 8 osztályos általános iskola befejezése után igyekszünk lehetőséget teremteni a középiskolai tanulmányok itteni folytatására, a 4 éves gimnáziumi, illetve szak-

középszkolai képzéssel. Ez utóbbival arra törekszünk, hogy ha itt szeretne maradni a diák, akkor szakmát tudjunk adni a kezébe.

Mikor először voltam itt, azt tapasztaltam, hogy az iroda ajtaja mindenki előtt nyitva áll. Meg is jegyeztem, hogy szűk egy óra alatt jó páran megfordultak Igazgató úrnál. Ma is ez a helyzet?

Most be van csukva az iroda a beszélgetésünk idejére, de egyébként reggel fél 8-tól sokszor estig, késő délutánig itt vagyok és nyitva van az ajtó mindenki előtt. Kollégák és diákok is elég sok problémával, kérdéssel keresnek meg, amiben igyekszem segíteni, megoldást találni.

Mikor ideérkeztem, kellemes élményben volt részem. Reggeli imádság volt éppen. Igazgató úr is ezen vett részt, ma éppen az alsó iskolában. Jó érzés volt látni a diákokat, tanárokat. Rögtön végiggondoltam, hogy mennyire másképp kezdődik itt egy nap.

Igen. Szükséges és rendkívüli erővel bír, amikor a harsogó utcáról, a rádiók mellől betér a diák az iskolába és elcsendesülhet néhány percre.

Én ezen a fórumon is köszönöm tanártársaimnak, akik nap mint nap vezetnek az elmékedéseket. Nagyon jónak tartom. Úgy gondolom, hogy a diákoknak is és a kollégáknak is egy megnyugvást, gondolatsort ad az adott naphoz. •

A Katolikus Karitás országos hálózatában gyűjtik a forgalomból kivont egy- és kétforintosokat, hogy a szeptemberi iskolakezdekéskor segíteni tudják a családokat a megnövekedett terhek elviselésében. Az egyházmegyei karitászszervezetek országszerte gyűjtik az aprópénzt, amelyet a Raiffeisen Bank 138 fiókból álló hálózatában március 25-től kezdve lehet leadni. A Raiffeisen Bank elvégzi az aprópénz beváltásával kapcsolatos feladatokat, vállalva ennek költségeit, ezzel is támogatva a segélyakciót. Az akciót minden egyházmegyében a helyi sajátosságokra figyelemmel hirdették meg, ezért annak részleteiről az egyházmegyei karitászszervezetektől kapható további információ.

Katolikus Karitás/Magyar Kurír

Együtt a hegyekben

Fazekas Orsolya

Idén harmadik alkalommal szervezett iskolai sí tábor a pécsi Szent Mór Katolikus Iskolaközpont. Tanárakkal, Bayer Lászlóval és néhány diákkal beszélgettem élményeikről.

Bayer László: Ausztriában voltunk idén síelni, közös szervezésben a pécsi Ciszterci Nevelési Központ Árpád-házi Szent Margit Általános- és Zeneiskola diákjaival, valamint a mohácsi Boldog Gizella Általános iskola diákjaival. Összesen 72 fővel mentünk, ebből 41 fő volt a Szent Mór-ból.

Csak olyanok mehetnek, akik már tudnak síelni?

Kezdők is jöhettek. Voltak olyanok, akik az alapokról kezdték, de őket megtanítottuk.

Milyen tapasztalatokkal érkezett haza az, aki már volt iskolai szervezésben síelni?

Nyilas Rebeka: Én most voltam másod-

szor. Tavaly is jó volt, de idén szebb helyen voltunk és több pálya volt. Nagyon jó közösségünk alakult.

P. Szofi: Én már voltam az iskolai szervezés előtt is, de én is azt mondom, hogy az idei volt a legjobb.

Miben nyilvánul meg a jó közösség?

A síelésben is nagyon jól együtt volt a csapat, de az esti programok is a közösséget erősítették.

Mit vártatok ettől a héttől?

Kovács Pál: Én sokat vártam tőle. Leginkább a társaság vonzott, de nagyon jó volt a síelés is.

Családdal voltam eddig, velük is évente egy alkalommal szoktunk menni, de az más jellegű. Itt a csapat nagyon sokat számít.

Kovács Eszter: Úgy mentem hogy lesz, ami lesz. Felkészültem jóra is, rosszra is, de nagyon jól sikerült. Barátokkal együtt lenni mindig jó.

Mitől lesz jó egy ilyen hét? Nyilván sok barát van, de voltak azért idegenek is. Mitől lesz jó a hangulat, a közösség? Mit kell tennie az egyének a siker érdekében?

Kisfali Bálint: Fontos, hogy mindenki felé nyitottak legyünk. Próbáltuk megismerni a másik iskola diákjait is.

Bayer László: Én is úgy éreztem, hogy egymásra találtak a diákok. Utolsó este bátorságpróbát szerveztek a fiúk és mindenki részt vett benne a diákok közül. Ez is azt mutatta, hogy egy csapatként voltak jelen.

Három egyházi iskola társult erre az útra. Volt-e közös szentmisétek vagy imádságotok?

Tóth Anna: Velünk volt Wigand István atya, misézett a helybéli kis templomban. Erre a faluból is jöttek, Házigazdánk a falu sekrestyése volt és nagyon örült, mert egy évben csak két mise van, most pedig ezen kívül is szentmisén vehettek részt. •

Őszinteségből, 60 éven keresztül

Kajtárné Tiborcz Mária

Ma, mikor a házasság szentségét és méltóságát két lábbal tipró társadalomban élünk, mikor léteznek sajnos olyan országok, ahol legitím az azonos neműek „házassága”, mikor a „gyere, költözzünk össze”, mert a „papír ügysem számít” örült divatját éljük, mikor, ha mégis számít a papír, a fehér ruha, és az orgona zenéje..., a holtmíglan-holtodiglan rövid időszakot él meg, mikor az utóbbi időben olyat is tapasztalhatunk, hogy hirtelen, és fiatalon az Úr magához hívja a szeretett hitvestársat, AKKOR az Úr másra is rámutat: Bemutat számunkra egy olyan házaspárt, akiket nevelt Ő kegyelmével és keresztjével, melynek gyémánt lett az ékköve. Nagyon kevés házaspár életébe köszönt be ez a jubileumi ünnep. Ezt a megtisztelő kegyelmet a Tolna megyei Pincehelyen lakó Császár Mária és Iszkádi József kapta. Történelem az éltünk, kezdi a beszélgetést Józsi bácsi. Egy könyv telne meg azzal, mi minden történt velünk a 60 év alatt, folytatja tovább Mariska néni.

Mivel kezdődjék a közös életkönyvük?

Mariska néni: Nagyon korán árva lettem. 2 éves voltam, mikor édesapám, 6 éves, mikor édesanyám meghalt. A bátyámat 11 évesen vesztettem el, Ő a fronton esett el. Így aztán az anyai nagymamám nevelt fel. Ő mindig azt mondta: lányom, menjél férjhez mielőbb egy jó emberhez, mert én beteg vagyok, csak Isten tudja, meddig nevelhetlek. A bátyám udvarolt a papa testvérének, így tudta, hogy a világon vagyok, de nem beszéltünk egymással egy szót sem.

Józsi bácsi: Én ozorai születésű vagyok, hárman voltunk testvérek. A megismerkedésünk nagyon egyszerű volt. Szóltam a sógoromnak, hogy láttam egy Császár lányt, menjük el és nézzük meg. Mikor 50-100 méterre álltam a Mamától, azt mondtam a sógornak: ez a lány lesz az én feleségem. Akkor, még nem is beszéltünk egymással. De mivel

sokat fuvaroztam Pincehelyre, így szóba elegyedtünk egymással.

Mariska néni: 1947. október 14-én esketett meg bennünket Szigeti Béla plébános úr. Ozorán volt a lakodalmunk. Ott laktunk húshagyóig, majd mire a földéken kellett dolgozni hazajöttünk Pincehelyre. Mivel a nagymamámmal kiadtunk mindent bérbe, a papa kézbe vette a földügyeket.

Melyik fejezet következék a könyvükben?

A legszebb. Mosolyogva, de könnyek között válaszol Mariska néni: 18 éves voltam, mikor a lányunk, rá négy évre a fiúnk született. A Fiúnkat nagy szegénységre szültem. Kulákok voltunk, és mire kijöttünk a kórházból, mindenünket elvittek. Kenyérre is alig volt pénzünk.

Józsi bácsi: De a jó Isten megsegített bennünket. Akkor sem hagyott el minket, mikor száj- és körömfájás miatt az összes állatunkat lelőtték, és a háznál eltemették a tetemeiket. Borzasztó volt. A TSZ-nél dolgoztuk le az egész életünket. A mama részt vállalt, sokat kapált, én meg a gépeken dolgoztam. A munka után meg itthon folytattuk: a szőlő, az állatok etetése, stb. Volt mikor 50 disznónk is volt. Mi, mindent együtt tettünk a mamával.

Három hónapot voltunk külön, mert 1952-ben tartalékosnak kellett bevonulni. Addig a mama itthon mindent megcsinált. Még fuvarozott is.

Milyen címet adnának a következő fejezetnek?

A szenvedés. Amilyen sorba születtek gyermekeink, úgy is veszítettük el Őket. 10 éve Marikánk, 6 éve Józsikánk halt meg. Annyit szenvedtünk. (Könnyek zápora hull mindkettőjük szeméből...)

Józsi bácsi: az a baj, hogy mi élünk, a gyerekek meg nem.

Mariska néni: Ha lehetne, sem forgatnám vissza az idő kerekét... Kaptunk egy nagyon szép imádságot, melynek címe: Ne akarj a kereszteden könnyíteni. Az imádság lényege, hogy ne akarjunk a keresztünkben „lefürészelné”, mert ez

segít bennünket az örök üdvösségre. A papával sokszor imádkozzuk, és ez nyújt vigaszt, enyhülést nekünk.

Ha most az életkönyvüket visszalapozzák, melyik a legszebb fejezet?

Mariska néni: Amikor a gyerekeket neveltük és voltunk valahol velük, például fürödni.

Józsi bácsi: A gyémántlakodalmunk. A templomban megújítottuk a házassági eskünet. A plébános úr rózsafüzérrel lepelt meg bennünket. Nagyon örültünk neki. Az unokamenyünk mindent megszervezett. Velünk ünnepelt a menyünk, 4 unokánk és családjaik, és a 3 dédunokánk. Olyan boldogok voltunk.

A közösen írt könyvük végére, milyen tanácsot adnának a fiataloknak? Mi a jó házasság titka?

Mariska néni: Mindig legyenek egymáshoz őszinték! A hazugság tévútra visz. A gyerekekkel legyenek együtt sokat. Ha csak lehet, menjenek mindig közösen valahova. Egyszerű dolgokra kell gondolni, mint egy családi fürdőzés.

Józsi bácsi: Mindent végezzenek együtt. Aztán ne menjen az egyik erre, a másik arra. Mindent beszéljenek meg egymással. Ne legyen titkolózás! Kérjenek egymástól bocsánatot, ne fekdjenek le aludni haraggal!

Utószó a könyv végére: Az interjú után elgondolkodva sétáltam hazafele. Egy rég nem látott ismerőssel találkoztam, kivel Mariska néniről és Józsi bácsiról beszélgettünk. Konstatáltuk mindketten, hogy az élet vihara megtépázta Őket, de az egymásba kapaszkodó szeretetük, Istenbe vetett bizalmuk minden elképzelhető nehézségen átsegítette őket.

Kedves Mariska néni és Józsi bácsi! A jó Isten éltesse Önöket mindaddig, míg a kereszt szára át nem éri a túlsó partot. •

Mindent csak őszintén...

Alexandra nővérrel beszélgettünk, aki jelenleg a Skóciai Szent Margit Szeretetotthonban él Magyar-székhez közel, Vásárosdombón. A Szombathelyi Kármelbe lépett be, amely tavaly ünnepelte alapításának 100. évfordulóját.

Mikor lépett be a Kármelbe?

1944-ben. Szociális munkás voltam és a postán dolgoztam. Háború után nagy éhség tombolt Pesten, és a gyermekeket vidékre szállítottuk. Bejöttek az oroszok, és nagy félelem uralkodott mindenütt. Elhatároztam, apáca leszek. Ostrom után beszéltem Ciprián atyával, a pesti Kármel perjelével, aki azt mondta, menjek haza és maradjak otthon. Azután Márk atyához kerültem. Ő Sopronbánfalvára irányított, ahol nem vettek fel, mert nem beszéltem németül. Márk atya ezt követően Szombathelyre küldött.

Nagyon féltem azonban az édesapámtól, mert erélyes ember volt. A postaigazgatóságon dolgoztam, és vártam, hogy majd az égben elintézik a dolgot. Egyik első pénteken édesapám elment gyónni, és – mint később megtudtam – Márk atya beszélt vele: – Hagyja békén a lányát, jó úton halad! – Az atya pedig sürgetett, írjam meg a kérelmet, mert lehet, hogy évekig kell várni, amíg lesz hely, és felvesznek. Elküldtem tehát a felvételemet kérő levelet Szombathelyre.

Közben éppen Szombathelyre kértek gyerekeket, és vállalkoztam arra, hogy elviszem őket. A gyermekeket leadtam a szülőknek, de észrevettem, hogy nincs nálam az igazolványom, és e nélkül abban az időben nem lehetett utazni.

A Kármelben a tisztelendő anya fogadott. Elmondtam, hogy szeretnék belépni, de félek az édesapámtól. Anna anya nagyon kedvesen beszélt velem, azután énekeltetett. – De hogyan utazzak vissza? – Megkérdeztem tehát, hogy amíg Pestről elküldik az igazolványt, maradhatnék-e? – Természetesen. – hangzott a válasz. Így a ven-

dégrészen tölthettem néhány napot. A fölvetelt kérő levélre egy-két hónap múlva megérkezett a válasz, augusztus 28-án, Szentanyánk szívsebzésének ünnepén, jelentkezzem.

Föl kellett mondanom az állásomat, ahol semmit sem értettek, hiszen abban az időben nagyon nehéz volt munkahelyet találni. – De hogyan mondjam meg édesapámnak? – Végül az utolsó napon közöltem, hogy elutazom. – Hova? – kérdezte. – Szombathelyre. – Attól fogva nem szólt hozzám, az állomásra is csak édesanyám kísért el.

Hányan voltak a noviciátusban?

Egyedül voltam, de néhány napra utánam érkezett egy jelölt, aki aztán röviddel később el is ment, mert nem akart apáca lenni, csak az édesapja (harmadrendi) erőltette. Szombathelyen telt ház volt. Erzsébet nővér és én voltunk fehér fátylasok. Mindenkinek, aki belépett, meg kellett tanulnia az ostyasütést, mert ez adta a megélhetést. A dobozt is mi varrtuk.

Volt noviciátusi óra?

Igen, reggel a szentmise után. Vítettük a kis zsámolyunkat, azon ültünk ugyanis, és mentünk a noviciátusba. Lelki nevelés folyt (elmélkedés módja, lelkiismeret-vizsgálat, rendi szentjeink) és szokásokat tanítottak. Franciska anya volt a jelölt-mesternő, aki hasonlított Erzsébet anyára, a pécsi Kármel perjelnőjére.

Mire emlékszik a noviciátusi időből?

Igyekeztem lassan menni és nem kapkodni. Még ma is elevenen él bennem a következő történet. A kertben Szent József tiszteletére állt egy „kápólnája”, és éppen a kertészetben dolgoztam. A kápolnaszerű építményre föl volt futtatva valami növény. Franciska anya azt mondta: – Menjenek le – még ma is így emlékszem – és szedjék le a felfutott növényt a „kápolnáról”. – Én voltam a legidősebb, annak rendje-módja szerint kimentem

a kertbe, és átadtam, hogy a tisztelendő anya azt mondta: szedjük le az egészet. – Hát nekimentünk, leszedtük, elpusztítottunk mindent. Kész volt. Elmentünk, mint aki legjobban végezte dolgát. – Hívatott ám a noviciamesternő: – Mit csináltak? Tudják, hány évig futtattuk azt a növényt? – Nem mondhattam, hogy hát a tisztelendő anya mondta... – Menjen a tisztelendő anyához (a perjelnőhöz)! – Ő pedig azt válaszolta: – Kedves nővér, máskor jobban figyeljen, mit mondanak! – Nem is kaptam ki. De az is lehet, hogy próbatétel volt.

A fiataloknak azt mondom: csak mindent őszintén!

A rekreáció hogyan zajlott?

A noviciátusnak külön volt a rekreáció, a gyerekek nem beszélhettek az öregekkel. Csak a nagy ünnepeken volt közös rekreáció a felső teremben. A tisztelendő anya mindent kitalált. Karácsony délelőttjén a teremben elrejtette a kis Jézust, és meg kellett keresnünk, aki megtalálta, nagy kitüntetésben részesült: egész évben a cellájában lehetett. Kizárólag a nagy ünnepeken, a közös rekreáció alkalmával beszélhettünk az idős nővérekkel. A perjelnővel is csak akkor, ha hívatott. Egyébként az újonc-mesternővel érintkeztünk, mindenre engedélyt kellett kérni. A zsebünkben mindig ott volt a papír meg a ceruza, mert ha személyesen nem tudtunk beszélni vele, leveleztünk.

Van egy érdekes történet a klauzúra „megsértéséről”.

Igen. Tehenünk volt, és azzal vitték a postára a küldeményeket. Havonta egyszer történt az ostyaszállítás. Tilos volt beszélni. Ha Stefánia nővér, a gazdasági vezető közölni akart valamit az alkalmazottakkal, csöngetett és ők jöttek. Egyszer, amikor kinyitotta a klauzúra kapuját, hogy kimehessenek az ostyával, a kutya kilökte őt, a szabályok szerint azonban nem jöhetett vissza, mert automatikusan beállt a kiközösí-

tés. A tisztelendő anya telefonált a püspökvárba, és amíg meg nem érkezett a püspöktől az engedély, Stefánia nővér kint vár.

A szombathelyi Kármelben főként idősebb nővérek voltak?

Igen.

Hány külső nővér és hány segítő nővér volt?

Négy-négy. Klára nővér velünk volt jelölt, Mária nővér pedig bevásárolt.

Szülei aztán megenyhültek?

Igen, amikor hazakerültünk. Ekkor elsőfogadalmas voltam. Emlékszem, Cecilke nem mert hazamenni, mert az édesapja a Ludovikán volt tanár. Írtak neki, és úgy vitte haza a lányát. Cifra egy világ volt akkor!

A beöltözésén sem voltak jelen a szülei?

Teréz nővér, Gábor atya húga írt a bátyjának, aki szólt édesapámnak. Mire ő közölte: – Nem tudok menni, mert nincs rá pénzem. (Nem volt ekkor

állása.) – Mire Gábor atya adott neki, és így eljöttek.

Hogyan történt a fölözlatás?

A zárda püspöki joghatóság alatt állt, a püspöktől jött az ukáz. Mi az utolsó pillanatig kihúztuk.

Soha nem gondolt arra, hogy ott hagyja Kármelt?

De igen. A beöltözésem után napokig nem tudtam, mi bajom van: valami rettenetesen szorított belül. – Semmi keresni valóm itt, elmegyek. – Egyik vesperás után (2 órakor végeztük), teljesen kiborultam, és sírógörcsöt kaptam. Lelki olvasás következett, de képtelen voltam rá. Borzasztó érzés volt. Szóltam Franciska anyának, aki azt mondta, maradjak a cellában, küldi a tisztelendő anyát. Megkérdezte, ki bántott, mi történt? Azt feleltem: – Nem bántott senki, de nekem otthon virágaim vannak, amiket locsolni kell, és visszamegyek a postára dolgozni. – Rendben van. – válaszolta. – Franciska anya majd szól

a sógorának, aki biztosan segít. Jól van, menjen a dolgára – mondta a tisztelendő anya. – Tettem a dolgomat. Őszintén el tudtam mondani, ami bántott, és teljesen elmúlt minden lelki feszültség. Aki nem őszinte, annak vége van. Az előljáró előtt semmit sem szabad eltitkolni. – Azzal váltunk el, hogy szóljak, mikor akarok utazni. Azután pedig el is felejtettem, hogy el akarok menni. Később találkoztunk a tisztelendő anyával a folyosón, és megkérdezte: – Nem akar nekem mondani valamit? – Nem – feleltem. – A jelölt-mesternővel mindent megbeszélek. – Ígért nekem valamit. – De hát én semmire sem emlékeztem. – No, jól van, menjen a dolgára! – Skapulárécsók, leborulás... Aztán mentem a pincébe bort fejteni. Mindig azt tettem, amit mondtak. – Röviddel később Franciska anyja megjegyezte: – Úgy veszem észre, megtalálta a helyét. – Ezután kezdtem gondolkodni, mit is kellett volna mondanom a tisztelendő anyának... •

A magyarországi kármelita nővérek

Jézusról nevezett Szent Terézia

Átölelve a keresztet (Monjas del Carmelo)

Induljunk, meghódítani a mennyet,
Kármelita nővérek!

A keresztet átölelve,
Jézust hűséggel követve,
Útra, fényre nála lelve,
Egyedül Ő vigasz lelkünknek,
Kármelita nővérek.

Ha drágább, mint szemünk világa,
Fogadalmunk hármassága,
Nem ér a világ bosszúsága,
Búcsúját üljük aggódásnak, könnynek,
Kármelita nővérek.

Az engedelmisség tanácsát,
– Nem nyerjük bár felfogását –
Kerüljük a megbántását,
Hogy el ne zárjuk forrását,
Óvjon ettől jó Ura az égnek,
Kármelita nővérek.

A tisztaságot híven vigyázva,
Tőle egészen lefoglalva,
Egyedül Istenre vágyakozva,
Éljünk Benne elzárkózva,
Így nem tartanak gondjai a földnek,
Kármelita nővérek.

Hűen tartva szegénységet,
Megéljük a teljességet,
Ez jelent csak nagy bőséget,
És kitarja kapuját a mennynek,
Kármelita nővérek.

Ha megéltük, amit fogadtunk,
Az ártón diadalmaskodtunk,
Elnyertük végső nyugalomunk,
Hű társai leszünk a Teremtőnek,
Kármelita nővérek.

Kik lennének a sebeink nélkül?

Mondhatnak bármit, nehezebb magunkban hinni, mint Istenben. Hogyan állíthatjuk, hogy hiszünk Istenben, ha nem hiszünk magunkban – legalább egy kicsit?! Ez az igazi küzdelem: alázatosan, bátran elfogadni és szeretni magunkat. Olyan gyakran nem bírjuk magunkat elviselni. Mi több: gyűlöljük magunkat.

*

Ha testvérek lennének... Ha testvérek lennének... Ha testvérek lennének... Tiszteletben tudnánk tartani mások önmaguk szeretetért vívott harcait. Kudarcukat látva nem lennének kemények, és nem lennének hátsó gondolataink. Mert ezek a kudarcok érinthetetlen és fájdalmas misztériumok. Jobban tisztelnék a köztünk levő távolságot és különbséget, mint a találkozás lehetőségének szükségszerű útjait. A reménytelenségről... A kétségbeesésről... ... amit olyan sokszor gyávaságnak tekintünk... Mit tudunk róla igazán? Csak azok szólalhatnak meg, akik átérték. És akik hallgatnak? Mert szomszúságuk olthatatlan, és kiáltásuk visszhang nélkül marad... Ez a szűkös élet képtelen befogadni, még kevésbé betölteni a Végtelenre nyíló vágyainkat.

*

Lehet-e szeretni az életet? Szeretni egyszerűen – anélkül, hogy megsebződnénk? Talán szükségünk van a sebekre, hogy e nélkülözhetetlen repedéseken át betörhessen a Teljes Élet. Igen, tudom, hinni kell benne! De függetlenül attól, hogy hiszünk-e a „másik életben”, ki lennének, kik lennének, itt, most a sebeink nélkül? Ezeknek köszönhetően nem halunk bele a magányba és az unalomba az atomkor kristálypalotájában. Ezeket és csak ezeket keresztül merünk közeledni azokhoz, akik szenvednek, annak kockázata nélkül, hogy szemünkre vethetnék: Nem tudjátok, mit jelent ez! Sebeink izzó parazsa nem engedi, hogy kihűljön szeretetünk, és hogy mások fagyhalálra legyenek ítélve. Sebeik miatt az áldozatok mindig emberibbek lesznek, mint a hóhéraik, mert ezeken

keresztül szüntelenül kapjuk a megbocsátás képességét.

*

A kétségbeesésnél biztosabban halom, amint utolsó titkaikat suttogják: azok a szerencsétlenek, akik soha nem szenvedtek. Saját sebhelyeim alapján teljes bizonyossággal állítom: Soha senki nem befejezett ember. Mert a célnál vannak az igazi kezdetek. (Paul Baudiquet)

Igen. A sebeink... Milyen jó lenne tőlük megszabadulni! Mert fájnak. Nem kellemes hordozni őket: figyelmeztetnek emberségünkre – gyöngék és elesettek vagyunk. Nem szeretünk összetörtek lenni, pedig éppen a sebeink által válunk hasonlónak Krisztushoz, aki gyöngeségeinket magára vette és betegségeinket hordozta. – Miért menekülünk előlük? – Az elfogadás küzdelmében válunk igazán élővé: megismerjük önmagunkat, és megtapasztaljuk Isten compassio-ját meg a miénket. Ő együtt szenved velünk, és mi együtt szenvedünk testvéreinkkel.

– Ha én magam is betegágyon fekszem, többé már nem hangzik üres frázisként a számból: „Isten kezében vagyunk”, mert én is ott vagyok. Kiszolgáltatottan. Egészen kiszolgáltatott magamat Isten szeretetének: tegyen velem, amit akar. Egy lenni a betegek közül, és egynek lenni velük igazi sorsközösségben. Ekkor értem meg, mit jelent: „egy asztalhoz ülni a bűnösökkel” (Lisieux-i Szent Teréz). Nem kívülről szemlélni a szenvedőket, hanem compassio-val, amikor saját csontomba és húsomba vág a „nehéz”. Nem menekülhetek sehova, csak Krisztushoz, az Istenemberhez, akiben az Isten mint ember mutatja meg, mi az élet, és ki az Élet. Az Isten nem kívülről tanítja az embert, hanem testté lett, hogy sebeket kaphasson, ami fáj, és így lakjon közöttünk.

Testi-lelki sebeinket, amikor megkapjuk, először mint valami idegenséget éljük meg. Aztán a gyógyulás folyamatában, amikor a mennyei Orvos adja a gyógyírt, egészen a sajátunkká válnak. Enyémek a sebeim, részem

váltak, és már nem akarok mindenáron megszabadulni tőlük. Megértem, hogy bennük élek igazán. – A szeretet nincs fájdalom nélkül, és a szeretet fájdalom nélkül nem lehet élni. Az Isten is fájdalmasan szeret bennünket: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda...” (Jn 3, 16) Megmutatta, hogyan kell szeretni. – A feltámadt Úr testén ott vannak a sebeik. Önmagán mutatta meg, hogy a szeretet fájdalomsebei miként alakulnak át a dicsőség sebeivé.

Ne féljünk hát a sebeinktől! – Gyötörödsz, kínokat élsz át bennük? – Mindegyik egy kő a Golgotára vezető úton. A mi Urunk mindegyik kőre rálépett a Via Dolorosán, nem akart kihagyni egyet sem, pedig közben sebeiket kapott: megvető tekintetek keresztüzében ment, és a szeretetlenség ostorcsapásai megsebztek. De ő csak ment, mint a szelíd bárány, akit leölésre visznek, és mint a juh, amely elnémul nyírója előtt.

A Via Dolorosán senkinek sem fognak hozsannát kiáltani. A kereszt útja nem diadalmenet, nem is csöndes vonulás: a mi Urunk is lármás zsidóvárosban ment, ahol a tömeg lökdösődött, és intézte napi adok-veszek dolgait. Csak néhány résztvevő tekintettel találkozott. – A keresztig a keresztút vezet megannyi állomással, és mindegyik része az életünknek.

Az Úr nyomában akarok járni, közvetlenül a lába nyomába lépni. Most a hátát látom, hogy fölérvé a hegyre, megláthassam arcát. – A krisztusi szenvedésben van valami békés nyugalom: a Lélek harmóniája a gyötrelmes káoszban; a magára hagyatottságban pedig el van rejtve az örömteli találkozás.

Elfogadni, hogy egészen egyedül vagyok, Isten érezhető jelenlétének hiányát: Tégy velem bármit, akkor is szeretlek! – Ez a makacs „akkor is”, ami a gyermek sajátja, kell, hogy elevenen éljen bennem. A remény ellenére is remélek! (vö. Róm 4, 18)

Nem látlak, pedig itt vagy, jobban itt vagy, mint amikor látlak. Rejtőz csak

el, akkor is megtalállok, mert kereslek, és semmi sem állíthat meg: Feléd megyek, és Te velem jössz Hozzád. Együtt jössz velem, és én látlak magamban,

mert képessé tettel a szenvedésben a látó tekintetre: „a Lélek mindent átlát, még Isten mélységeit is.” (1Kor 2,11) •

Krisztus Sebeiről nevezett
Johanna-Andrea nővér OCD
Mindenszentek Kármel, Magyarország

Külön vagy együtt?

Dr. Schmidt Pál

Napjaink egyik oktatásügyi vitája a szegregáció-integráció kérdéskörében kavargó. E két fogalom tartalma, jelentősége, s gyakorlati megvalósulásuk kihatásai sokaknak – még művelt, tanult emberek számára is – homályosak. A szegregáció a társadalmi távolságtartás intézményesített, fizikai elkülönülésben testet öltő formája. Az integráció ezzel szemben egységesülést, beolvastást, egységesítést jelent. Az oktatás terén e fogalom pára a különböző adottságú, képességű és társadalmi háttérű gyermekek elkülönített, illetve együttes tanítását és nevelését jelöli. A tárgykor szerteágazó, noha a sokféle testi vagy szellemi fogyatékossgal élők problémáit is felöleli, a vita lényegében a hátrányos helyzetű, elsősorban a cigány gyermekekkel való bánásmód körül zajlik. Ez a szaknyelvi „hátrányos helyzetű” minősítés szülei iskolázatlanságát, elmaradott szociokulturális családi és tágabb közösségi környezetüket és nyelvi kifejezőképességük hiányát összegzi.

Az oktatási szegregáció a cigány gyermekek esetében azt jelenti, hogy a többségi diákoktól elkülönítve, cigányiskolákban, cigány osztályokban tanítják őket. Ennek gyakorlata a '60-as években kezdődött el. És mára hová jutotunk?

A statisztikai adatokból kiolvasható, hogy mintegy 138 ezer cigány tanuló jár iskolába ebben a tanévben, ez a tanköteles korúak 15 százaléka. Szegregációjuk mértéke az utóbbi évtizedben nőtt meg jelentősen. 2004-ben 799

homogén cigány gyógypedagógiai osztályt tartottak nyilván. A 2005–2006-os adatok szerint legalább 180 cigány többségű általános iskola, csaknem 3000 cigány többségű osztály, körülbelül 1200 homogén cigány osztály (a '80-as években még csak 150 volt) működik az országban. Az ezekben tanulók 90 százaléka 17-18 éves korára elvégzi ugyan az általános iskolát, de csupán 15 százalékuk tanul tovább középiskolában (az össznépeességben ez a szám 80 százalék). Aztán ennek a létszámnak is a fele lemorzsolódik, és érettségit alig 4-5 százalék tesz. A felsőoktatásban már csak 2 százalékuk található. Mindemellett tény, hogy a hazai felnőtt cigány népesség jelentős része írástudatlan, félalfabéta vagy legalábbis funkcionális analfabéta. Az összképen vajmi keveset javít, hogy az utóbbi 30 évben azért kialakult egy vékony, tanult, értelmiségi cigány réteg. Biztos, hogy a szegregáció, mint a fokozatosan egyre nagyobb teret nyert pedagógiai út sikert nem hozott. Talán nem is meglepő, hiszen a szegregáció nem pusztán külön iskolát vagy külön osztálytermet jelent, hanem többnyire alacsony szintű oktatást, minimálisra csökkentett tananyagot, hiányosan felszerelt, kopottas tantermeket, önképzését elhanyagoló, többségében érdektelen, a nehézségek és kudarcok nyomában kiegészítő pedagógusokat is. Szaktanárokról, szaktárgyak oktatásáról ebben a körben végképp nem beszélhetünk. Így a cigány gyermekek a néhány kivételes esettől eltekintve mindig magukkal hozott hátrányukat nem tudják ledolgozni. Ezzel, felemelkedés helyett, a cigányság elmaradottsága tovább nő. A tudatlanság-szakképzetlenség-munkanélküliség mélyszegény-

ség együttese a lakásnyomorra, továbbá az egészségügyi és a szocializációs problémákkal tetézve nemzedékről nemzedékre öröklődik tovább. Hogyan fognak tudni ebből kitörni?

Számos jogvédő szervezet és szociológus hangoztatta már rég, hogy a kormányok nem tesznek eleget a romák felzárkóztatásáért. Nos, próbálkoztak. Az Orbán-kormány úgy akart segíteni, hogy a családok állami pénzbéli gyermeknevelési támogatását az iskoláskorúak tankötelezettségének teljesítéséhez kötötte. Magyar Bálint a Horn-kormányban, első oktatási miniszteri időszakában attól várt sokat, hogy plusz pénzt adott azoknak az iskoláknak, amelyek a leszakadt cigány gyerekekkel foglalkoznak. Születtek is „C” osztályok szép számmal, hiszen ezért külön anyagiak jártak. Magyar Bálint jó szándékú elképzelése azonban a visszájára fordult, ezért, amikor évek múltán újra oktatási miniszteri szerephez jutott, fordított a logikán, s bevezette az integrációs normatívát: oda juttatott többletpénzt, ahol számúzték a szegregációt. A rendelkezés most is él. Lényege, hogy a hátrányos helyzetű gyerekeket felzárkóztatásuk és jobb szocializációjuk érdekében együtt kell oktatni szerencsésebb sorú társaikkal.

A 2003–2004-es tanévben indult integrációs programban szerzett némi gyakorlati tapasztalat után napvilágra kerültek az első tudományos értékelések. Egy részük érdemi megállapítása összefoglalóan így szól: „Az integrált oktatásban részt vevő diákok eredményei szinte minden mutatóban jobbak voltak, jobb a diákok szövegértési képessége, poz-

itvább az énképük. Inkább érzik úgy, hogy maguk irányítják a sorsukat. A nem cigány gyermekek teljesítménye nem romlott. Az iskolában kisebbek a roma-nem roma ellentétek, kisebb a társadalmi távolság (előítéletesség)."

Ezzel szemben más tanulságok is ismertté váltak. Egy kutatás során kiderült, hogy a tanintézetek elsősorban a többletforrások miatt vesznek részt a programban, amelyben még saját tanáraik sem igazán hisznek: inkább átviszik gyerekeiket egy másik, „jobb” iskolába. Van, ahol csak a tanulók után járó fejkvótáért – ez jelenleg 61 500 forint – folyik „integrált oktatás”. Egyes helyeken ugyanakkor nem merik kiírni, hogy integrált iskola az övék, mert akkor a nem roma szülők kiemelik onnan öveiket. Féltik őket a lemaradt diákok visszahúzó erejétől. A köztudottan együttnevelésre átvált intézményekből valóban tömegesen viszik el gyermekeiket, akár vállalva napi szállításukat valamelyik távolabbi iskolába.

Kinek van itt igazsága? Veres András, szombathelyi püspök így fogalmaz: nem magával az integrációval van baj, hanem annak módjával. Bezárják a kiegészítő iskolákat, majd válogatás nélkül összeeresztenek mindenkit egy osztályba. Boldoguljanak, ahogy tudnak. A hátrányos helyzetűek felkarolásával nem foglalkozik senki, mert ehhez nincs sem személyi, sem anyagi fedezet. Így a gyengébbek nem tudnak lépést tartani a jobbakkal, s azokat is visszafogják a lemaradók. Az együttnevelésnek megvannak a szakmai szabályai. Így pl. egy osztályban 15 százaléknál nem lehet több a hátrányos helyzetű gyermek. Emellett részükre külön felzárkóztató foglalkozásokat, fejlesztő pedagógust, pedagógiai asszisztenst, szükség szerint logopédust vagy más speciális szakembert is kell biztosítani. Lehetnének az „ilyenek” és az „olyanok” közös osztályban, ha a leszakadt diákoknak az újszerű feladatra módszertanilag képzett tanári gárda tanórán kívüli fejlesztő foglalkozásokat tartana. Pedagógus

van, csak nem kellene ezrével elbocsátani őket. Így csak erőltetett az egész dolog, mélyíti a különbségeket, s gátolja valamennyi diák előrehaladását.

Pedig – a tömegekben élő előítélet és a sok rossz tapasztalat ellenére – talán lehetne szép és jó az integráció, ha megteremtenék hozzá a feltételeket. Gyors eredmény persze nem várható. De a különböző kultúrák és viselkedésminták pozitív vonásai (pl. feladat- és munkaközpontúság, törekvés egyrésztől, fejlett csoportszolidaritás, szociális érzékenység, erős családi összetartás másrésztől stb.) kölcsönösen előnyösen hathatnának egymásra. A gyerekek már zsenge korukban megtanulhatnák a másik ember elfogadását, megismerhetnék a jókedvet, a sikerek háttérét vagy a sok bánat és gond okait valamint a segítségnyújtás módját és örömét. Érzelmileg mindenki gazdagodhatna, ehelyett – a mai körülmények között – mindenki vesztes lesz. •

Mondtál igent, vagy nemet ... talán semmit – a népszavazás után

Takács Gábor

Az orvosi vizitdíjról, a kórházi napidíjról és a tandíjról megtartott népszavazás az elmúlt rövid időszak kiemelkedő hazai eseménye volt. Az ismert választási eredményt az Országos Választási Iroda a példás munkafegyelem következtében bravúros gyorsasággal tette közzé. Mint minden szavazás és választás eredménye a lakosság egy részének nagy örömére és másik rész szomorúságára „szolgál”. A száraz és szikár számokban közzétett eredmény következtében ez a szavazók osztályrésze egy-egy választás után.

A lakosság egyetértett abban, hogy a szavazáson feltett kérdések fontosak, az egyén és a tágabb közösség életét

érintő ügyekről van szó. A gyógyítás, az oktatás a társadalmi élet jelentős szegmenseit adják, melyek aligha tekinthetők mellékesnek. Az ezen a területeken zajló folyamatok és események nem csak a közeljövőt, az egyéni sorsot, hanem a jövőszzerű lehetőséget magát határozzák meg. Éppen ezek a területek illetik az egyéni életet mélyrehatóan és adnak az egyéni életnek olyan új arculatot, hogy az szinte az egyik pillanatról a másikra változtatja meg a kisebb- nagyobb természetes emberi közösségek életét.

Ha a népszavazási kérdések fontosságát – akár a „vesztesek”, akár a „győztesek” táborához soroljuk is magunkat – nem vitatjuk, akkor az utolsó népszavazás kapcsán újra meggondolandó az tény, hogy résztvevők aránya

igen alacsony. A szavazásra jogosultak 50,51% a tényleges választó réteg, míg ennek megfelelően a 49,49% a választástól távol maradt réteget jelenti. Persze a jog szerint a szavazás érvényes és nemzetközi összehasonlításban is bizonyosan nem vallottunk szégyent. A részvételi arányt nézve azonban a számok azt jelentik, hogy majdnem minden második szavazásra jogosult polgár távol maradt a szavazástól. Ők sem igent, sem pedig nemet nem mondtak a feltett kérdésekre. Csak találgathatunk, hogy ők ténylegesen jelentéktelennek tartják az egészségügyet és az oktatást érintő kérdéseket, vagy tanácsaltanok voltak a válaszokat illetően. A fontoskodó, arrogáns, vagy a közönytől táplált távolmaradás a közügyek gyakorlásától, éppen a kérdések

hangsúlyos volta miatt sem elfogadható. A demokratikus államrend hatékony működése mindenki részvételét feltételezi. Az ilyen nagyarányú távolmaradás – a találgatás szerint – a kiábrándultságnak, vagy a jelenlegi államrenddel szembeni csalódottságnak is jele lehet.

Az Egyház továbbra is hangsúlyosan hirdeti:

„A dolgok gyors és mély átalakulása sürgetően követeli, hogy ne legyen senki, aki nem ügyel a dolgok folyására vagy fáradt tehetetlenséggel enged a csupán individualista etikának. Az igazságosság és a szeretet követelményeinek egyre inkább csak akkor lehet eleget tenni, ha minden egyes ember azon túl, hogy a maga képességei és

a mások szükségletei szerint hozzájárul a közjóhoz, s támogatja és segíti azokat a magán- és közintézményeket is, melyek az életkörülmények javítását szolgálják. Vanak ugyanis, akik nagyvonalú és fennkölt véleményeket hangoztatnak, valójában azonban úgy élnek, mintha semmi közük sem lenne a közösség bajaihoz. Sőt több régióban sokan semmibe veszik a szociális törvényeket és előírásokat. Számosan nem áttallják, hogy mindenféle csalással és megtevéssel kivonják magukat a törvényes adók és a társadalomnak járó egyéb tartozások alól. Mások vajmi keveset törődnek a társadalmi élet szabályaival, például az egészségvédelemmel vagy a közlekedésbiztonsággal, és eszükbe sem jut, hogy gondatlanságukkal a maguk és a mások életét veszélyeztetik.

Szent törvénye legyen tehát mindenkinek, hogy a társadalmi kapcsolatokat a mai ember legfőbb kötelességének tekintse, és tiszteletben is tartsa. Minél inkább eggyé válik ugyanis a világ, annál nyilvánvalóbb, hogy az emberi feladatok túlnőnek a szűkebb csoportok keretein, s lassanként kiterjednek az egész világra. Ehhez pedig föltétlenül szükséges, hogy mind az egyének, mind közösségeik önmagukban kifejlesszék és a társadalomban elterjesszék az erkölcsi és a szociális erőnyeket, hogy így az isteni kegyelem nélkülözhetetlen segítségével valóban új emberekké és egy új arcú emberi nem építőivé legyenek.” (II. Vatikáni Zsinat, Gaiudium et spes 30.p.) •

„Boldog, akit kiválasztasz és magadhoz fogadsz, aki udvaraidban lakhat.” (Zsolt 64,5)

A Ciszterci Rend Zirci Apátsága, a Ciszterci Rend Pécsi Nagy Lajos Gimnáziuma és Kollégiuma, rendtársai és családtagjai valamint a Székesfehérvári Egyházmegye nevében is, fájó szívvel, de Isten akaratát elfogadva jelenti, hogy **DR. MAROSY GYÖRGY CÉZÁR** ciszterci rendi, aranymisés áldozópapot a hittudományok aranydiplomás doktorát, a Zirci Apátság egykori perjelét, a Pécsi Ciszterci Rendház házfőnökét, életének 83., szerzetességének 64., áldozópapságának 59. évében, a szentségekkel megerősítve 2008. március 20-án hazahívta a mennyei Atya.

Istenben boldogult testvérünkért a vigaszt adó, engesztelő szentmiseáldozatot 2008. április 2-án 13 órakor a Pécsi Székesegyházban mutattuk be, majd aznap, 14:30-kor a pécsi köztemető kápolnájából helyeztük a feltámadásig örök nyugalomra. *Zirc – Pécs, 2008. március 24.*

Istenben boldogult testvérünk 1925. október 24-én Pakson született. Középiskolai tanulmányait a Ciszterci Rend Pécsi Nagy Lajos Gimnáziumában végezte. 1944. május 26-án Zircen a Ciszterci Rendbe lépett, 1944-48 között teológiai tanulmányait Zircen folytatta, majd 1948-50 között Bu-

dapesti doktori minősítéssel fejezte be. 1949. június 29-én áldozópappá szentelték. 1950-51 káplán Nagykarácsonyon, 1951-55 között egyházzenei kutató, 1955-58 Budapest–Remetekertvároson káplán, majd 1958-61 Budapest–Kelenföldön, 1961-62 adminisztrátor ugyanott. 1962-63 Budafok–Felsőváros káplán, 1963 Baross Gábor-telep adminisztrátor. 1963-64 Ráckeve, káplán, majd 1964-68 Csepel II, káplán. 1968-69 káplán Száron majd ugyanott 1969-től plébános.

1992-től a Ciszterci Rend Pécsi Nagy Lajos Gimnáziumának hittanára, majd ciszterci igazgató helyettese.

2000 novemberétől a Zirci Apátság perjele, növendék prefektus, a zirci Szent Bernát Hittudományi Főiskola filozófia tanára. 2004-től 2008-ig a Pécsi Ciszterci Rendház házfőnöke, az érdi Regina Mundi Ciszterci Apátság kiségitő lelkésze.

A koszorúkra szánt összeget – Cézár atya szándékának megfelelően – kérjük az iskolát támogató alapítványhoz eljuttatni: Magyarországi Ciszterci Rend Incipit Vita Nova Alapítványa: CIB Bank 11100207-19032382-10000001

R.i.p.

Pécsi Ciszterci Rendház, 7621 Pécs, Széchenyi tér 11.

Telefon/fax: 72/336-873; 06-20-980-60-77;

E-mail: sixtus@mail.crn1.hu

Ezer év egy könyvben

A Pécsi Egyházmegye ezer éves történetét feldolgozó tankönyvet tartja kezében az olvasó. Az egyházmegyék alapításának pontos idejét általában nem ismerjük. Ez alól az egyik kivétel a Pécsi Egyházmegye, amelynek 1009. augusztus 23-án kelt alapítólevele átiratban maradt ránk. Ez arra indított bennünket, hogy az ezer éves jubileumra feldolgozzuk és bemutassuk az elmúlt évszázadok történetét, s ezt ne csak a felnőtt olvasó közönségnek tegyük, hanem gyermekeinknek is, akik ezen keresztül megismerhetik, hogy mit köszönhet népünk és kultúránk az egyháznak itt szülőföldünkön, a Dél-Dunántúlon. E könyv segítségével bemutatathatjuk fiataljainknak azt is, hogy a nehézségek közepette a kereszténység

mindig erőt adott a jövő építéséhez, a nehézségeken való felülemelkedéshez, az élet kultúrájának továbbadásához.

Tankönyvünk, mely a 7.-8. osztályos és a gimnáziumi tanulók számára íródott, kronologikus felépítésű, és szervesen kapcsolódik a legfontosabb országos és egyháztörténelmi eseményekhez. Szeretnénk, ha ez a könyv nem csak új ismereteket nyújtana, hanem hozzájárulna egyházmegyéink lelki megújulásához. •

2008. Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén

Több a pap, de a hívek száma gyorsabban növekszik

Világviszonylatban a papok és a szeminaristák száma továbbra is növekszik, de nem olyan mértékben, mint a katolikus népesség – jelentette be a Szentszék sajtóirodája, miután bemutatták XVI. Benedek pápának az *Annuario Pontificio*, vagyis a pápai évkönyv idei kiadását. A kötetben szereplő adatok a világegyház 2006. december 31-i állapotát rögzítik.

A vizsgált évben 1,115 milliőről 1,131 millióra, vagyis 1,4 százalékkal, emelkedett a katolikusok száma. A papság létszáma 407 ezer 262, ami 0,21 százalékos, 851 fős gyarapodást jelent. A kis- és nagyszeminaristák száma nagyobb mértékben, 0,9 százalékkal emelkedett. A növekedésben általában Ázsia és Afrika áll az élen, olyannyira, hogy ellensúlyozza az Európában és Amerikában sok helyen tapasztalható stagnálást vagy fogyást.

Hazánkban a 2006 végi egyházmegyei összesítések szerint 5,9 millió a katolikus hívek és 2149 a papok száma.

GodTube – a keresztény YouTube

A GodTube egy olyan videómegosztó és közösségi oldal, amely egyaránt megszólít keresztény és nem keresztény fiatalokat. A honlapon hasonló lehetőségek vannak, mint például az egyik legnépszerűbb portálon, a YouTube-on, de a videók feltöltése és a kapcsolattartás, csetelés mellett az oldal keresztény igényeket is igyekszik kielégíteni.

A 2007 tavaszán elindított kezdeményezés nem kötődik közvetlenül egyik keresztény felekezethez sem. Egy hónapban 3 millióan látogatják, jelenleg csaknem 90 ezer videó tekinthető meg. Ezek között vannak prédikációk, ismeretterjesztő kisfilmek, beszélgetések, számos magánvideó, és nem utolsósorban zene. A videókat különböző címkék szerint lehet szűrni, lehetőség van például felekezetek, témák vagy nyelvek szerinti válogatásra.

Az egyelőre csak angolul elérhető Virtuális Biblia érdekessége, hogy az egyes fejezetekhez videókat lehet kapcsolni. A feltöltött anyagok ellenőrzésen mennek keresztül mielőtt felkerülnek az oldalra, a fenntartók így biztosítják, hogy csak a kereszténységgel összeegyeztethető tartalmak jelenjenek meg.

Az oldalon egy Imafal is található, ahol a regisztrált felhasználók imaszándékokat helyezhetnek el, mások szándékaiért imádkozhatnak, vagy gyertyát gyújthatnak.

Az egyik legtöbbször (5,5 milliószor) megnézett videón egy 4 éves kislány mondja el fejből a 23. zsoltárt. Szintén rengetegen hallották azt a felvételt, amely egy rádióműsorba betelefonáló kisfiúval való beszélgetést rögzített.

Magyar Kurír

BOLDOG, AKI OLVASSA

BIBLIA ÉVE – 2008

www.bibliaeve2008.hu

A BIBLIA ÉVE
2008

**Erre hívnak a katolikusok,
a reformátusok és az evangélikusok**